

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců JUDr. Ladislava Hejtmánka a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

DEVAMA pliz s.r.o., IČ: 27620069

se sídlem Lannova 2061/8, Praha 1

zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem

se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

Ministerstvo práce a sociálních věcí

žalovanému

se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16.11.2015,
č.j.2015/1943-422/1

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) zamítlo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky, generální ředitelství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4.12.2014, č.j. MPSV-UP/21050/14/ÚPČR/2, jímž bylo žalobci podle § 63 odst. 2 písm. f) zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání, udělené žalobci pro formu zprostředkování zaměstnání dle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti rozhodnutím ze dne 17.10.2011, č.j. UPCR-2011/6919-7, z důvodu opakovaného nesplnění oznamovací povinnosti podle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, kterého se žalobce dopustil tím, že nesplnil svoji oznamovací povinnost v zákonem stanovené lhůtě, tj. do 31.1.2013 nesdělil za kalendářní rok 2012 a následně do 31.1.2014 nesdělil za kalendářní rok 2013 Úřadu práce údaje vyžadované dle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že rozhodnutí žalovaného vychází z nesprávného právního posouzení věci a je tak v rozporu s právními předpisy, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech.
3. Namítl, že nesprávnost napadeného rozhodnutí a jeho rozpor s právními předpisy spatřuje žalobce zejména v nesouladu napadeného rozhodnutí s ustanovením § 3 správního řádu. Žalovaný v rozporu se zákonem nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, který má být poté bezpochyby směrodatný pro vydání rozhodnutí. Správní orgán se měl zaměřit především na to, zda žalobce skutečně svou povinnost plnil či nikoliv, když tento tvrdil, že ano. Žalobce v této souvislosti opakovaně navrhoval výslech zaměstnanců či dalších třetích osob, opakovaně navrhoval provedení důkazu výslechem svědka – zaměstnance, který vyplňoval předmětné formuláře a tyto prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb odesílal. Správní orgán zcela rezignoval na svou základní úlohu v řízení, tj. vlastním dokazováním zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zjištěný skutkový stav ohledně nesplnění oznamovací povinnosti tak nemůže obstát. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 18.12.2003, č.j. 6 A 45/2001-31, dle kterého je třeba obecně vycházet z toho, že nositelem důkazní povinnosti je v těchto případech správní orgán.
4. Žalobce dále namítl absenci materiální škodlivosti, která je v této věci zjevná. Správní řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 16.11.2014, č.j. MPSV-UP/21050/14/ÚPČR/1, a již dne 18.11.2014 obdržel správní orgán I. stupně přehled o činnosti agentur práce za rok 2012 a 2013. I když žalovaný neoznačuje odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání za správní delikt (resp. formu správního trestání), je žalobce přesvědčen, že nelze přehlédnout sankční povahu a likvidační charakter odnětí povolení ke zprostředkování

zaměstnání a lze tak vycházet z úpravy trestání za správní delikt. Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů, tudíž pro trestnost jednání musí být naplněna bezpochyby i materiální stránka deliktu. Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jeho trestnosti nepostačuje, že jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným. Aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí tedy být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu, a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Společenská nebezpečnost jednání je v daném případě nulová, resp. vzhledem k bezprostřednímu odstranění vytknutého nedostatku, zcela absentuje.

5. Žalobce je přesvědčen, že při rozhodnutí je namístě uvážit skutečnost, že žalobce je fungující agenturou práce, řádně plní veškeré své povinnosti, která v minulých letech neměla nikdy problémy s dodržováním právních předpisů. Jedná se tak o prvotní „pochybení“. Žalobce je přesvědčen, že vzhledem k minimální společenské nebezpečnosti jednání je odejmutí povolení u agentury práce řádně fungující, nepřiměřeně tvrdým postupem, v přímém rozporu se zásadou přiměřenosti, a tento postup se mu nejeví jako adekvátní. Zdůraznil, že účelem ustanovení § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti je sběr dat pro statistické účely a žalobce shledává značný nepoměr mezi významem údajů ve statistice věnující se činností agentur práce a nejtvrdějším postižením, jakým možno agenturu práce potrestat, tedy odejmutím oprávnění pro zprostředkování zaměstnání. Ke stejnému závěru dochází i při posuzování časového horizontu, kdy uplynuly-li od údajného prvotního porušení více jak dva roky, lze jen polemizovat o zachování přiměřené lhůty pro odejmutí povolení, byť tato není explicitně zákonem stanovena.
6. Žalobce namítl, že v daném případě absentuje předpoklad uvedený v § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, tedy pravomocné rozhodnutí o opakování nedoložení přehledů o činnosti agentur práce. Pokud správní orgán tvrdí, že takového rozhodnutí není potřeba, neboť správní orgán je schopen si učinit v tomto ohledu závěr sám, pak se toto tvrzení nebezpečně přibližuje svévolnému uplatňování a výkladu právních norem, což je naprosto v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Příkladem svévole správního orgánu je označení přehledů činnosti agentur práce za roky 2012 a 2013 (předloženy žalobcem v řízení v I. stupni) žalovaným za nic neprokazující.
7. Nakonec žalobce namítl, že předmětné přehledy o činnosti agentury práce byly žalobcem odeslány správnímu orgánu a žalobce byl tak v dobré víře, že všechny jeho povinnosti jsou splněny. Správní orgán nevyzval žalobce k doložení jednotlivých přehledů a posléze s odstupem dvou let zahájil správní orgán I. stupně řízení o odnětí povolení zprostředkování zaměstnání. Tento postup je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 správního řádu.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
9. Žalovaný ve vyjádření ze dne 21.1.2016 nesouhlasil s podanou žalobou a odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a rovněž i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný tvrdil, že žalobce byl na základě rozhodnutí úřadu práce držitelem povolení ke zprostředkování zaměstnání, které ho opravňovalo ke zprostředkování zaměstnání občanům České republiky, občanům států Evropské unie/Evropského hospodářského

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

prostoru a jejich rodinným příslušníkům a cizincům na území České republiky pro formu podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Ve výrokové části tohoto rozhodnutí bylo též uvedeno, že žalobce je povinen vést evidenci v rozsahu uvedeném v ustanovení § 59 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, a do 31. ledna běžného roku sdělovat písemně Úřadu práce České republiky údaje za předchozí kalendářní rok v rozsahu uvedeném v ustanovení § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Z databáze došlých přehledů o činnosti agentur práce za rok 2012 a 2013 úřad práce shledal, že žalobce nesplnil svoji oznamovací povinnost dle ustanovení § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, v zákonem stanovené lhůtě, tedy do 31.1.2013 a do 31.1.2014. Jednalo se tak o opakované porušení oznamovací povinnosti dle uvedeného ustanovení zákona o zaměstnanosti a z toho důvodu bylo úřadem práce zahájeno dne 16.11.2014 správní řízení.

10. Žalovaný namítl, že úřad práce dal zcela jednoznačně a prokazatelně žalobci možnost, aby se ve správním řízení k věci vyjádřil a předložil objektivní podklady, které by byly způsobilé prokázat alespoň podání daných písemností poštovnímu doručovateli. Žalobce však předložil pouze podklady, které nebyly úřadem práce a následně žalovaným shledány způsobilé uvedené skutečnosti prokázat. Žalovaný dále navrhl svědeckou výpověď svého zaměstnance, avšak ani ta (s ohledem na závislé zaměstnanecké postavení) by nemohla být považována za objektivní a průkazný prostředek, který by prokazoval splnění výše uvedených povinností. Ve správním řízení bylo jednoznačně zjištěno, že došlo k opakovanému nesplnění oznamovací povinnosti ve smyslu ustanovení § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobce by býval mohl na svou obranu prokázat, že příslušná oznámení alespoň předal poštovnímu doručovateli. Toto žalobce neučinil a namítá, že žalovaný a úřad práce pochybily, když neprovedly žádné své dokazování, nicméně žalobce neuvádí, jak by správní orgán měl u poštovního doručovatele provádět reklamační řízení. Tvrzení žalobce se navíc žalovanému jeví nevěrohodné, neboť poštovní doručovatel by měl „ztratit“ jak přehled o činnosti agentury práce (žalobce) za rok 2012, tak i za rok 2013.
11. Žalovaný nespороval, že dne 18.11.2014, tedy po zahájení správního řízení, byly úřadu práce doručeny žalobcem dodatečně zaslané přehledy o činnosti za roky 2012 a 2013. Žalobce tedy svou oznamovací povinnost dle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti splnil až po zjištění, že mu hrozí za porušení zákonné povinnosti negativní důsledky. Žalovaný nesouhlasí s hodnocením žalobce stran absence materiální škodlivosti jeho jednání. Přestože opakované nesplnění oznamovací povinnosti dle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti není správním deliktem, nejedná se o plnění bezúčelné povinnosti, jak namítá žalobce. Dané údaje se sice sdělují pro statistické účely, ale žalovaný tyto informace plně využívá v rámci své kompetence stanovené v ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, tedy při zpracování celostátní koncepce a programů státní politiky zaměstnanosti a řešení stěžejních otázek na trhu práce, zaujímání stanovisek k návrhům ovlivňujícím státní politiku zaměstnanosti, které zpracovávají jiné ústřední orgány státní správy, aktuálně například při zpracování návrhu zákona o zaměstnanosti, jehož prostřednictvím se navrhuje komplexní změna právní úpravy v oblasti zprostředkování zaměstnání agenturami práce.

III.

Obsah správního spisu

12. Oznámením ze dne 5.11.2014, č.j. MPSV-UP/21050/14/ÚPČR/1, zahájil správní orgán I. stupně podle § 46 odst. 1 správního řádu řízení ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, udělené žalobci pravomocným rozhodnutím Úřadu práce ze dne 17.10.2011, č.j. UPCR-2011/6919-7, podle ustanovení § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti, z důvodu opakovaného nesplnění oznamovací povinnosti podle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Oznámení bylo doručeno žalobci dne 16.11.2014.
13. Dne 18.11.2014 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přehled o činnosti agentury práce (žalobce) za rok 2012 podle § 59 zákona o zaměstnanosti, datovaný 17.1.2013, a rovněž tento přehled za rok 2013, datovaný 21.1.2014. Dopisem ze dne 19.11.2014 žalobce sdělil úřadu práce, že se omlouvá za opožděné podání přehledů za roky 2012 a 2013 a současně uvedl, že předmětné přehledy zaslal v zákonem stanovených termínech obyčejnou poštou přes pobočku Česká pošta, s.p. Čelákovice a teprve z oznámení o zahájení správního řízení zjistil, že tyto nebyly doručeny.
14. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 4.12.2014, č.j. MPSV-UP/21050/14/ÚPČR/2, bylo podle § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti žalobci odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání, udělené rozhodnutím Úřadu práce ze dne 17.10.2011, č.j. UPCR-2011/6919-7, které nabylo právní moci dne 20.10.2011, z důvodu opakovaného nesplnění oznamovací povinnosti podle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, kterého se žalobce dopustil tím, že nesplnil svoji oznamovací povinnost podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, v zákonem stanovené lhůtě, tj. do 31.1.2013 nesdělil za kalendářní rok 2012 a následně do 31.1.2014 nesdělil za kalendářní rok 2013 Úřadu práce zejména tyto údaje: a) počet volných míst, na která bylo požadováno zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. a, b) počet jimi umístěných fyzických osob, z toho počet uchazečů o zaměstnání umístěných na základě dohody s Úřadem práce podle § 119a, c) počet jejich zaměstnanců, kteří byli dočasně přiděleni k výkonu práce u uživatele, přičemž se uvede zvlášť počet občanů České republiky, počet občanů Evropské unie, počet občanů ostatních členských států Evropského hospodářského prostoru a Švýcarska a počet ostatních cizinců podle státní příslušnosti. Žalobci bylo uloženo ukončit zprostředkovatelskou činnost do 3 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobce nepředložil relevantní doklady na podporu svého tvrzení o odeslání přehledů o činnosti v zákonem stanoveném termínu. Správní orgán ověřil v evidenci došlé pošty, že tento neobsahuje žádný záznam o přijetí poštovních zásilek s tímto hlášením žalobce. Přehledy doručené dodatečně dne 18.11.2014 nelze brát za splnění oznamovací povinnosti v řádném termínu, přestože jsou zpětně datované. Právní úprava obsažená v zákoně o zaměstnanosti neumožňuje úřadu práce zvážit, zda v případě opakovaného nesplnění oznamovací povinnosti agenturou práce rozhodne o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání či nikoliv, nýbrž striktně stanoví, že úřad práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže agentura práce opakovaně nesplní oznamovací povinnost uloženou v ustanovení § 59 zákona o zaměstnanosti.
15. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 11.12.2014 odvolání, které doplnil dne 29.12.2014, a jehož obsah je obdobný podané žalobě. Žalobce navrhl výslech svědka – zaměstnance, který vyplňoval předmětné formuláře a tyto prostřednictvím provozovatele poštovních služeb odesílal. O odvolání rozhodl žalovaný dne 16.11.2015 žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

závěry správního orgánu I. stupně, že žalobce nedoložil své tvrzení, že v řádném termínu splnil svou oznamovací povinnost. Konstatoval, že zákon o zaměstnanosti nestanoví formu, jakým způsobem má agentura práce přehled činnosti úřadu práce doložit, tedy není stanovena povinnost odeslat příslušné přílohy jako doporučenou zásilku, nicméně žalobce si musel být vědom toho, že pokud zásilku zasílá prostřednictvím poštovního doručovatele obvykle, nemůže poté prokázat její doručení a vzhledem k tomu, že se tedy jedná o obvyklou zásilku, nelze provést ani reklamační řízení u poštovního doručovatele. Odpovědnost za prokázání splnění povinnosti podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti však leží na odvolateli, který ve správním řízení v I. ani II. stupni své tvrzení o jejím splnění nijak neprokázal. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce mohl přehledy o činnosti doručit úřadu práce datovou schránkou či elektronicky, nebo též mohl využít služeb Integrovaného portálu MPSV. Žalovaný neshledal důvodnými ani další námitky žalobce.

IV. Posouzení žaloby

16. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
17. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
18. Podle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, agentury práce pro statistické účely sdělují do 31. ledna běžného roku generálnímu ředitelství Úřadu práce zejména tyto údaje za předchozí kalendářní rok - a) počet volných míst, na která bylo požadováno zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. a), b) počet jimi umístěných fyzických osob, z toho počet uchazečů o zaměstnání umístěných na základě dohody s Úřadem práce podle § 119a, c) počet jejich zaměstnanců, kteří byli dočasně přiděleni k výkonu práce u uživatele, přičemž se uvede zvlášť počet občanů České republiky, počet občanů Evropské unie, počet občanů ostatních členských států Evropského hospodářského prostoru a Švýcarska a počet ostatních cizinců podle státní příslušnosti.
19. Podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že nesplní oznamovací povinnost podle tohoto zákona nebo nevede evidenci v tomto zákoně stanovenou.
20. Podle § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti, generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická osoba nebo fyzická osoba opakovaně nesplní oznamovací povinnost uloženou v § 59.
21. Soud uzavřel, že žaloba není důvodná.
22. V posuzované věci bylo žalobci podle citovaného ustanovení § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání z důvodu, že žalobce opakovaně nesplnil svou oznamovací povinnost dle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

23. Zásadní námitkou žalobce byl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci správními orgány a dále i nesprávné právní posouzení věci.
24. Shora citované ustanovení § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti stanoví povinnost agentury práce sdělit generálnímu ředitelství Úřadu práce vždy do 31. ledna běžného roku v zákoně uvedené skutečnosti. Ustanovení § 63 odst. 2 písm. f) téhož zákona pak stanoví, že povolení ke zprostředkování zaměstnání je v případě opakovaného porušení oznamovací povinnosti odejmuto.
25. K výkladu ustanovení § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.6.2016, č.j. 10 Ads 38/2016-41: *„Ustanovení § 63 odst. 2 písm. f), jehož výklad je předmětem sporu v této věci, vložila do zákona o zaměstnanosti novela č. 382/2008 Sb. [čl. I. bod 92.], účinná od 1. 1. 2009. Důvodová zpráva k této novele je v této otázce velice stručná: „Navrhovaná úprava umožňuje odejmout agentuře práce povolení ke zprostředkování zaměstnání v případech, když neplní své povinnosti vyplývající ze zákoníku práce nebo když opakovaně nesplní svou oznamovací povinnost. Tyto možnosti v zákoně o zaměstnanosti dosud schází.“ Norma je formulována zcela jasně a výslovně tak, že tomu, kdo oznamovací povinnost v § 59 opakovaně nesplní, správní orgán povolení odejme. Takto formulovaná právní norma neumožňuje správnímu orgánu zvážit, zda tak učiní, či nikoliv, v opačném případě by zákonodárce normu formuloval jiným standardním způsobem (např. slovy „může odejmout“).“ Nejvyšší správní soud dále uzavírá: „Je proto třeba se ztotožnit s výkladem žalovaného i krajského soudu, že v případě odejmutí povolení podle § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti nejde o uložení sankce, nýbrž o specifické dohledové opatření žalovaného preventivní povahy, které je přímým důsledkem opakovaného [viz formulace § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti] porušení zákonné povinnosti. Správní orgány zde vůbec nemají možnost aplikovat správní uvážení. Povinnost informovat stěžovatelku o porušení povinnosti či dát ji možnost nápravy ze zákona nijak neplyne. Taková povinnost, kterou stěžovatelka vyvozuje z postulátů dobré správy, by se mýjela i s textem zákona, neboť ten spojuje odejmutí povolení s nesplněním informační povinnosti, bez ohledu na to, že ji snad agentura práce splní později, po uplynutí zákonem stanovené lhůty (srov. obdobně věc Komoditní burza Praha, body 94. násl.)“.*
26. Pokud tedy žalobce nesplnil svou zákonnou oznamovací povinnost dle ustanovení § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti za roky 2012 a 2013, pak bylo žalovaným postupováno správně, pokud bylo žalobci povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmuto, neboť správní orgán za takového skutkového stavu věci nemohl postupovat jinak.
27. Pro rozhodnutí věci ve správním řízení tedy bylo podstatné, zda žalobce porušil oznamovací povinnost a zda se jednalo o opakované porušení této povinnosti. Žalobce tvrdil, že oznamovací povinnost dle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti řádně splnil, když v zákonem stanoveném termínu zaslal úřadu práce prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb formuláře obsahující zákonem požadované údaje. Namítl, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť zcela rezignoval na svou základní úlohu v řízení, tj. vlastním dokazováním zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Namítl, že správní orgány nevyslechly svědka navrženého žalobcem, který předmětné formuláře vyplnil a odeslal prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb. Žalovaný i správní orgán I. stupně uzavřeli, že žalobce oznamovací povinnost opakovaně porušil, přičemž vycházeli z kontroly evidence došlé pošty, dle které nebyly předmětné formuláře (za roky 2012 a 2013) úřadu práce doručeny v zákonem stanovené lhůtě, ale až po zahájení správního řízení. Soud uzavřel, že lhůta pro splnění oznamovací povinnosti

stanovená v ustanovení § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti má hmotněprávní charakter a výpověď svědka navrženého žalobcem tak nemohla prokázat splnění oznamovací povinnosti žalobcem v zákonem předepsané lhůtě, neboť nepostačí prokázat, že příslušné formuláře byly odeslány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.8.2018, č.j. 8 Ads 207/2017-58). Soud tedy neshledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. V této souvislosti soud připomíná, že skutkové břemeno k prokázání tvrzení žalobce, že svou oznamovací povinnost dle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti splnil, leží na žalobci.

28. Důvodnou soud neshledal ani další námitku žalobce, dle které v posuzované věci absentuje materiální škodlivost. Žalobce vycházel ze závěru, že s ohledem na sankční povahu odejmutí oprávnění ke zprostředkování zaměstnání lze použít právní úpravu správních deliktů a argumentoval též úpravou trestního práva s tím, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Judikatura nejvyššího správního soudu již uzavřela (viz rozsudky ze dne 30.6.2016, č.j. 10 Ads 38/2016-41, a ze dne 22.8.2018, č.j. 8 Ads 207/2017-58), že v případě odejmutí povolení podle § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti nejde o uložení sankce, nýbrž o specifické dohledové opatření žalovaného preventivní povahy, které je přímým důsledkem opakovaného porušení zákonné povinnosti. Zákon o zaměstnanosti rozlišuje tato opatření, na straně jedné, a správní delikty, na straně druhé. Správní delikty upravuje až v §§ 139 – 141. Naopak odejmutí povolení je obsaženo v rámci norem upravujících zánik povolení ke zprostředkování zaměstnání (§ 63). Z uvedeného je zřejmé, že nelze použít na danou věc právní úpravu správních deliktů, potažmo trestných činů, a nelze se tak zabývat materiální stránkou deliktu.
29. Jak již bylo shora uvedeno, ustanovení § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti nedává správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, tudíž v případě opakovaného porušení oznamovací povinnosti dle § 59 odst. 2 téhož zákona musí dojít k odejmutí oprávnění. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že správní orgány měly při svém rozhodování uvážit další skutečnosti, jako například, že žalobce je fungující agenturou práce, která řádně plní své povinnosti a odejmutí povolení je nepřiměřeně tvrdým postupem či skutečnost, že od prvotního pochybení již uplynula dlouhá doba.
30. Pokud žalobce namítl, že nebyly splněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o odejmutí oprávnění žalobci, neboť absentuje předpoklad uvedený v § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, tedy pravomocné rozhodnutí o opakování nedoložení přehledů o činnosti agentur práce, soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Shora bylo vyloženo, že žalobci nebyla uložena sankce, nýbrž specifické dohledové opatření preventivní povahy (odnětí povolení), které je přímým důsledkem opakovaného porušení zákonné povinnosti. Žalobce opakovaně porušil zákonnou povinnost do 31. ledna běžného roku generálnímu ředitelství Úřadu práce sdělit údaje vyjmenované v § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, neboť v zákonem stanovené lhůtě do 31.1.2013 a do 31.1.2014 tyto údaje nesdělil. Tato porušení byla sama o sobě důvodem k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání, tedy podmínkou uložení tohoto dohledového opatření nebylo pravomocné rozhodnutí o opakování nedoložení přehledů o činnosti agentur práce.
31. Ani poslední námitka žalobce nemůže obstát. Žalobce se domnívá, že měl být správním orgánem vyzván ke splnění oznamovací povinnosti, neboť bez této výzvy byl v dobré víře, že svou povinnost řádně splnil, když předmětné přehledy o činnosti agentury práce odeslal. Zákon však nestanoví správnímu orgánu povinnost vyzývat agenturu práce ke splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

oznamovací povinnosti, navíc v posuzované věci by taková výzva byla bez významu, neboť by k ní mohlo dojít až poté, co marně uplynula lhůta ke splnění oznamovací povinnosti, tedy poté, co již žalobce porušil povinnost uloženou mu zákonem. Postup správního orgánu tak soud neshledal v rozporu s procesními předpisy.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud neshledal důvodnost žalobních námitek, a proto nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. Podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl žalovaný, který byl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalobci. Žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly a soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. března 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.